

Arrest

nr. 232 137 van 3 februari 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 17 juli 2019 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 november 2019.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2020.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De aanwezigheid van verzoeker in het Rijk werd vastgesteld op 12 juni 2019, toen hij werd betrapt bij een diefstal.

1.2. Op 14 juni 2019 werd verzoeker door de onderzoeksrechter aangehouden wegens diefstal en bendevoorming.

1.3. Nadat verzoeker was vrijgesteld ingevolge het betalen van een borgsom nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie op 17 juli 2019 de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoeker op 17 juli 2019 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: [C.]

Voornaam: [H.D.]

[...]

Nationaliteit: Algerije

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 16.07.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

[...]

Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft minstens sinds 12.06.2019 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 14.06.2019 voor gewone diefstal, bendevoorming. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft minstens sinds 12.06.2019 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Uit het administratief dossier van de betrokkene blijkt niet dat hij een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Artikel 8 van het EVRM is dan ook niet van toepassing. Uit het administratief dossier van betrokkene kan eveneens geen vrees in het kader van artikel 3 EVRM

afgeleid worden. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 14 juni 2019 voor gewone diefstal, bendeforming. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Op 7 november 2019 werd een beschikking opgesteld waarin het volgende werd gesteld:

"De verzoekende partij werd bij aangetekend schrijven door de Raad de vraag gesteld of zij een syntheseseminarie wenst neer te leggen. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij binnen de in artikel 39/81, vierde lid van Vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie niet in kennis heeft gesteld of zij al dan niet een syntheseseminarie wenst neer te leggen. In zijn arrest met nummer 110/2014 van 17 juli 2014 oordeelde het Grondwettelijk Hof dat voormelde termijn van 8 dagen - waarbinnen de griffie in kennis dient te worden gesteld of een syntheseseminarie zal worden ingediend - "geen afbreuk [doet] aan het daadwerkelijke karakter van dat annulatieberoep dat door een vreemdeling bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is ingesteld". De vreemdeling is er immers "niet (...)toe gehouden zijn syntheseseminarie binnen de termijn van acht dagen op te stellen. Binnen die termijn dient hij, op basis van de inzage in dat dossier en op basis van het onderzoek van de eventuele nota met opmerkingen waarvan hij vóór die inzage een afschrift heeft gekregen, enkel te beslissen of er aanleiding bestaat te repliceren op de tegenpartij. Zoals in B.8.2.4 in herinnering is gebracht, beschikt de auteur van het annulatieberoep, voor het opmaken en het versturen van die repliek in de vorm van een syntheseseminarie, over zeven extra dagen." (GwH 17 juli 2014, nr. 110/2014).

Met toepassing van hetzelfde wetsartikel moet de Raad onverwijld uitspraak doen "waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld"."

Verzoeker verzocht op 18 november 2019 om te worden gehoord.

Bij zijn verzoek om te worden gehoord brengt verzoeker een stuk aan waaruit blijkt dat hij op 3 september 2019 een aangetekende brief aan de Raad heeft verzonden teneinde mee te delen dat hij geen syntheseseminarie zal neerleggen. Ondanks het feit dat niet blijkt dat voormelde brief de Raad ooit heeft bereikt dient, op basis van de voorgelegde bewijsstukken, te worden aangenomen dat verzoeker wel degelijk een passend en tijdig gevolg heeft gegeven aan de uitnodiging om mee te delen of hij al dan niet een syntheseseminarie wenste neer te leggen. Het in de beschikking van 7 november 2019 opgenomen standpunt dient dan ook te worden verlaten en het beroep dient te worden onderworpen aan een onderzoek ten gronde.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 1, § 2, 3°, 62, § 2, 74/11 § 1, vierde lid en 74/14, § 3, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het proportionaliteitsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zijn betoog luidt als volgt:

"Eerste onderdeel: met betrekking tot de afgifte van het inreisverbod

Verzoeker is van mening dat gedaagde de bestreden beslissing materieel foutief heeft gemotiveerd daar zij niet correct heeft aangeduid op welke juridische basis zij beslist dat er geen termijn werd toegekend om het grondgebied te verlaten en daarbij tot de conclusie kan komen om een inreisverbod af te leveren.

De beslissing vermeldt als wettelijke basis artikel 74/11, §1, vierde lid vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt:

Art. 74/11.[1 § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Dat in casu gedaagde zich enkel baseert op 74/11 §1 1°.

Dat men eenvoudig stelt dat er geen termijn werd gegeven om het grondgebied te verlaten en motiveert als volgt:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene verblijft minstens sinds 12.06.2019 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Dat in deze motivering nergens wordt gesteld waarom precies verzoeker geen termijn werd toegestaan.

Dat art. 74/14 §3 van de Vreemdelingenwet als volgt luidt:

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land [2 een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid]2, of;

4° [3 ...]3

5° [3 het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;]3

6° [3 het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.]3

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.!

Dat derhalve gedaagde in haar motivering minstens dient aan te duiden waarom zij van mening is 74/11 § 1 te kunnen toe te passen en dit ook materieel correct aan te duiden door ofwel te verwijzen naar de beslissing waarin besloten werd tot het niet toekennen van een termijn dan wel het niet toekennen van een termijn zelf te herhalen in de bestreden beslissing.

Dat gedaagde zulks helemaal niet doet maar klaarblijkelijk een nieuwe motivering weergeeft die helemaal afwijkt van de motivering in het bevel.

Immers het niet toekennen van een termijn in het bevel wordt als volgt gemotiveerd:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken;

1 'Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene verblijft minstens sinds 12.06.2019 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Artikel 74/14 §3, 3°; de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde; Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 14.06.2019 voor gewone diefstal, bendeforming. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Gezien er een nieuwe motivering in de bestreden beslissing voorkomt meent verzoeker dat deze de motivering is die aanleiding heeft gegeven tot het inreisverbod.

Verzoeker herhaalt de motivering:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene verblijft minstens sinds 12.06.2019 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert

Dat niet anders kan worden vastgesteld dat gedaagde op geen enkel ogenblik in deze motivering concreet aanduidt welke van de in art. 74/14 voorkomende elementen voorhanden zijn om te besluiten dat er geen termijn kan worden voorzien om het grondgebied te verlaten.

Voor zover gedaagde zou stellen dat verzoeker wel degelijk kennis heeft van de elementen die hem in staat stellen te weten waarom er geen termijn wordt toegestaan dan kan verzoeker alleen maar duiden op het feit dat deze elementen niet voorkomen in de bestreden beslissing zelfs niet door verwijzing en dat de weergegeven motieven zelfs manifest afwijken van hetgeen wordt gemotiveerd in het bevel. Dat gedaagde derhalve zorgt voor verwarring.

Tweede onderdeel, wat betreft de termijn van 3 jaar

De motivering voor die drie jaar is zowel wat de juridische grondslag betreft als wat betreft de feiten waarop zij steunt onjuist of niet afdoende.

Het hanteren onjuiste gegevens is bepalend geweest voor het weerhouden van een termijn van 3 jaar.

Reeds om die reden dient de beslissing vernietigd te worden.

Een termijn van drie jaar om niet meer in het Schengengebied te mogen komen is een zeer lange termijn.

De bepaling van de termijn vereist een afweging rekening houdend met de 'specifieke omstandigheden', wat een specifieke motivering impliceert.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten

voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Er dient een individueel onderzoek en individuele beoordeling te geschieden 'eigen aan de omstandigheden van het geval'.

Artikel 74/11 § 1 vreemdelingenwet stelt het volgende:

§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

De termijn van drie jaar is een mogelijkheid en niet om een verplichting, en de toepassing ervan is een discretionaire bevoegdheid van verwerende partij. Dit houdt in dat voor de toepassing ervan een specifieke en afdoende motivering vereist is.

Dat de motivering voor deze termijn als volgt luidt:

Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek o[m] Internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft minstens sinds 12.06.2019 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 1[5/12]/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Uit het administratief dossier van de betrokkene blijkt niet dat hij een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Artikel 8 van het EVRM is dan ook niet van toepassing. Uit het administratief dossier van betrokkene kan eveneens geen vrees in het kader van artikel 3 EVRM afgeleid worden. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn beslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 14.06.2019 voor gewone diefstal, bendevoorming. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Dat verzoeker stelt dat hij geenszins werd veroordeeld door de Correctionele rechtbank en dat het onderzoek hangende is. Dat gedaagde er evenwel vanuit gaat dat verzoeker een veroordeelde crimineel is en schuldig is aan de aan hem ten laste gelegde feiten. Dat zulks niet ernstig te noemen is.

Gedaagde dient het vermoeden van onschuld te respecteren en kan niet rechtsgeldig dit motief hanteren.

Door dit wel te doen geeft zij uitdrukkelijk aan dat dit een determinerend element is in de bepaling van de termijn.

Gezien dit element de jure dient weg te vallen is de bepaling van termijn foutief gemotiveerd en kan de Raad niet anders dan de beslissing vernietigen.

Immers mocht de Raad besluiten dat de andere elementen ook voldoende zijn om te besluiten dat een termijn van drie jaar proportioneel is dan heeft zij zichzelf de bevoegdheid gegeven om de termijn te bepalen hetgeen niet kan.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurs-handelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.”

3.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat verweerder heeft aangegeven toepassing te maken van artikel 74/11, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet om een inreisverbod op te leggen omdat ten aanzien van verzoeker een beslissing tot verwijdering werd genomen waarbij geen enkele termijn voor het vrijwillig vertrek werd toegestaan. Verweerder heeft daarnaast uiteengezet waarom hij opteerde voor een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar. Hij heeft hierbij gewezen op verzoekers illegale binnenkomst in het Rijk en zijn illegaal verblijf en geduid dat verzoeker geen verzoek om internationale bescherming indiende of op een andere manier poogde zijn verblijf te regulariseren. Hij heeft tevens aangegeven dat verzoeker zijn aanwezigheid in het Rijk niet kenbaar maakte bij een gemeente en dat hij niet aantoonde dat hij op hotel verblijft. Verweerder heeft verder opgemerkt dat verzoeker geen gezins- of familieleden, zoals bedoeld in artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), in België heeft en dat er geen gegevens zijn waaruit een vrees zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM blijkt. Hij heeft ook gemotiveerd dat verzoeker op 14 juni 2019 werd aangehouden omwille van diefstal en bendevoering en hij heeft gewezen op de maatschappelijke impact van de door verzoeker gepleegde feiten en de verstoring van de openbare orde. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Door uiteen te zetten dat niet wordt toegelicht waarom hem geen termijn werd toegestaan om vrijwillig het land te verlaten toont verzoeker niet aan dat de in casu bestreden beslissing niet deugdelijk is gemotiveerd. De formele motiveringsplicht impliceert immers niet dat wanneer verweerder bij het nemen van een beslissing wijst op het bestaan van een andere beslissing die ook werd ter kennis gebracht aan de betrokken persoon hij de motieven die aan de basis liggen van deze andere beslissing, en die eenvoudig in die andere beslissing kunnen worden gelezen, nog dient te herhalen. Er moet daarenboven worden gesteld dat verweerder in de bestreden beslissing een deel van de feitelijke omstandigheden die hem er toe brachten om in het bevel om het grondgebied te verlaten niet te voorzien in een termijn voor vrijwillig vertrek wel nog heeft hernomen. Verzoeker gaat uit van een incorrecte lezing van de bestreden beslissing waar hij stelt dat verweerder door deze feiten te hernemen “klaarblijkelijk een nieuwe motivering weergeeft die helemaal afwijkt van de motivering in het bevel”. Het gegeven dat verweerder in de in casu bestreden beslissing niet uiteenzette dat deze feiten hem ertoe brachten te concluderen dat er een risico op onderduiken bestaat en er gezien dit risico aan verzoeker geen termijn werd toegestaan om vrijwillig het land te verlaten – een argumentatie die zonder meer kan worden teruggevonden in het bevel om het grondgebied te verlaten dat verzoeker werd betekend – leidt niet tot een ander besluit. Verzoeker, aan wie zoals reeds gesteld op dezelfde dag twee duidelijke gemotiveerde beslissingen werden betekend, houdt onterecht voor dat verweerder zorgt voor verwarring.

Verzoekers grief dat een verwijzing naar “de beslissing waarin besloten werd tot het niet toekennen van een termijn” zou ontbreken mist feitelijke grondslag. Verweerder heeft duidelijk gemotiveerd dat “de beslissing tot verwijdering van 17.07.2019 [...] gepaard [gaat] met dit inreisverbod”. In dit verband moet

worden geduid dat ten aanzien van verzoeker slechts één verwijderingsmaatregel werd genomen en dat deze hem dezelfde dag als de bestreden beslissing werd ter kennis gebracht. Enige twijfel omtrent de verwijderingsmaatregel waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen kan dus niet bestaan

Verzoeker toont door voor te houden dat de motivering van de verwijderingsmaatregel waarmee de in voorliggende zaak bestreden beslissing gepaard gaat onvoldoende is niet aan dat de in casu bestreden beslissing door enig motiveringsgebrek is aangetast. Er dient tevens op te worden gewezen dat verzoeker niet aantoont dat de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten het voorwerp uitmaakt van enige beroepsprocedure en dat de termijn om tegen deze beslissing beroep in te stellen voorbij is. Bijgevolg dient te worden aangenomen dat deze verwijderingsbeslissing rechtsgeldig werd genomen.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

3.2.2. Gezien het voorgaande kan ook niet worden besloten dat verweerder, bij het nemen van de bestreden beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet – een bepaling die geldt bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – heeft geschonden.

3.2.3. Waar verzoeker aangeeft van oordeel te zijn dat de motivering van de bestreden beslissing onjuist is voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling laat verweerder toe om een inreisverbod met een maximale geldigheidsduur van drie jaar op te leggen wanneer hij beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten waarbij geen enkele termijn voor het vrijwillig vertrek is toegestaan.

De aan de Raad voorgelegde stukken tonen aan dat aan verzoeker op 17 juli 2019 een bevel om het grondgebied te verlaten werd ter kennis gebracht en dat verweerder hem geen termijn heeft toegestaan om vrijwillig het land te verlaten.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert de Raad ook dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing tot het opleggen van een inreisverbod de uit artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet voortvloeiende verplichting in aanmerking heeft genomen om bij het bepalen van de termijn van het inreisverbod rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval.

Verzoeker stelt dat verweerder zijn situatie niet correct heeft ingeschat. Hij wijst erop dat hij niet werd veroordeeld door de correctionele rechtbank en dat verweerder er onterecht van uitgaat dat hij een veroordeelde crimineel is die schuldig is aan de hem ten laste gelegde feiten. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt echter dat verweerder rekening hield met het feit dat verzoeker (nog) niet werd veroordeeld voor de feiten waarvoor hij werd aangehouden. Verweerder heeft verwezen naar het bestaan van een bevel tot aanhouding inzake feiten van diefstal en bendevoering en heeft geduid dat verzoeker *“later mogelijks veroordeeld kan worden”* voor deze feiten. De vaststelling dat verzoeker niet werd veroordeeld voor de feiten waarvoor hij werd aangehouden – diefstal op een georganiseerde wijze – impliceert evenwel niet dat verweerder, bij het nemen van een bestuurlijke beslissing, het bestaan van deze feiten niet in aanmerking kan nemen. Er moet worden benadrukt dat het vermoeden van onschuld niet verhindert dat verweerder op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat een onderzoeksrechter heeft vastgesteld dat er camerabeelden bestaan van de door verzoeker gepleegde feiten en dat verzoeker, in aanwezigheid van een raadsman, overging tot het afleggen van een bekentenis. Verzoeker kan dan ook niet voorhouden dat verweerder niet vermocht uit te gaan van het bestaan van de feiten waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen.

De Raad merkt verder op dat verweerder, gelet op de bewoordingen van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid heeft voor wat het bepalen van de geldigheidsduur van een inreisverbod betreft. Verzoeker toont met zijn toelichting niet aan dat verweerder kennelijk onredelijk optrad door te motiveren dat, aangezien verzoeker geen gezins- of familieleden in België heeft en er geen vrees zoals bedoeld in artikel 3 van artikel van het EVRM kan worden vastgesteld en aangezien verzoeker zich niet hield aan de bepalingen van de verblijfswetgeving en werd

betrapt op het ogenblik dat hij strafbare feiten pleegde, een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar verantwoord is.

Verder moet worden gesteld dat verweerder geen toepassing maakte van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet om een inreisverbod van meer dan vijf jaar op te leggen en dat ook niet wordt aangetoond dat deze wetsbepaling in voorliggende zaak van toepassing zou zijn.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet of van het vermoeden van onschuld wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.4. Verzoeker geeft aan bepaalde gegevens anders te appreciëren dan het bestuur doch toont hiermee geen schending aan van het proportionaliteitsbeginsel.

3.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

3.2.6. Verzoeker zet verder niet op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteen waarom hij van oordeel is dat het artikel 1, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing tot het opleggen van een inreisverbod is geschonden, zodat dit onderdeel van het middel, bij gebrek aan de vereiste toelichting, onontvankelijk is.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend twintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK